

El Vampiret sense dents

MERCÉ VIANA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit Legal

ISBN: 978-84-96485-41-9

© Mercé Viana

© DYLAR ediciones

Tel.: 902 44 44 13

e-mail: dylar@dylar.es

www.dylar.es

El **Vampiret** *sense* **dents**

MERCÉ VIANA

Mercé Viana

Coneixes l'autora?

Mercé Viana, escriptora mediterrània de signe balança, va nàixer a Alfafar. És llicenciada en Ciències de l'Educació i actualment compagina la creació literària amb la investigació pedagògica.

Li han concedit diversos premis literaris (Vila de Benetússer, La Forest d'Arana, Ciutat d'Alzira, Carmelina, Samaruc...) i d'innovació educativa de la Conselleria de Cultura, i també ha obtingut diverses beques literàries

de la Diputació de València. Ha dirigit una revista pedagògica valenciana i escriu en les dues llengües oficials de la seua comunitat.

Té publicades més de quaranta obres de literatura infantil i juvenil, entre les quals destaquen *Un mago de cuidado*, *Un brujo que embruja*, *El sabio Cirilo*, *El bagul de les disfresses*, *Una misión para Carlitus Holmes*, *El amplio mar de Julio Verne*, *¿Qué le pasa al abuelo?*, *Els pirates van a Roma...*, com també més de cinquanta publicacions pedagògiques.

També sabem que li agrada la poesia, viatjar i contemplar la seua mar.

Emplena la fitxa

Mercé Viana és de

.....

El seu signe del zodíac és.....

.....Ha dirigit una

.....

i actualment es dedica a.....

.....

Ha obtingut premis

.....d'innovació educativa

i algunes.....

Escriu en.....

Quin és l'altre gènere literari pel qual Mercé té afició?

.....

Escriu el títol d'altres contes publicats en esta col·lecció:

.....

.....

En un lloc llunyà, molt llunyà i envoltat d'altres muntanyes i arbres menuts es troba Aiquinesglai, un dels poblets de la comarca que habiten els vampirs.

Estes criatures aterridores viuen en xicotets castells de negres torres i graciosos merlets, on es reuneixen tots els corbs dels voltants per a parlar de les seues coses.

Els castells disposen de tot allò que un vampir necessita: dormitoris

amb llits-taüt, una cuina negra com una nit sense lluna, banys de marbre fosc i un bell saló en el qual escolten la música més fúnebre que qualsevol casa discogràfica haja tret al carrer.

El saló és la part més important de la casa, ja que disposa d'un ampli finestral perquè els seus residents puguin contemplar, sense necessitat d'eixir al carrer, la cosa més meravellosa per a qualsevol vampir que es preue de ser-ho: la lluna plena.

Quan, cada trenta dies, la lluna ix per a honrar-los amb la seua visita, centenars de llops apareixen als cims de les muntanyes per udolar estranyes cançons de benvinguda. Els vampirs i les vampires, molt emocionats per l'esdeveniment, trauen el cap pel finestral i, seguint la tradició del seu

poble, obrin la boca tant com poden per mostrar-li amb orgull les seues formidables dents, els seus afilats ullals. Creuen que si ho fan, les dents esdevindran més blanques i els ullals creixeran més de pressa.

Els vampirs i les vampires d'Aiquinesglai no han atacat mai cap persona. S'alimenten de bestioles que cacen en les muntanyes, dels animals que crien en els corrals situats als afores del poble i de l'esperança de tornar a contemplar la seua lluna estimada.

En un d'estos castells vivia un vampiret, molt estimat pels seus pares, Queixalgros i Dentolina, però sense cap amic o amiga amb qui poder jugar.

Quan el vampiret va nàixer, els seus pares, molt il·lusionats, li van

posar el nom de Superdentolí, amb l'esperança que, a poc a poc, es convertira en un vampir de blanques dentoles i llarguíssims ullals.

El vampiret anà creixent com qualsevol criatura de la seua espècie i prompte va començar a caminar, a córrer, a riure i també a plorar. No obstant això, i encara que estava a punt de complir els set anys, la seua boca romania com el dia que va veure la llum per primera vegada, és a dir, sense una dent ni mitja que lluir.

Els pares estaven molt preocupats, ja que pensaven que un vampir sense dents ni ullals mai podria ser un veritable vampir. Cada matí, quan Queixalgros es despertava, saltava del llit i, amb l'esperança en els ulls i

l'emoció en la veu, feia cap al llit-taüt del seu fill:

—Superdentolí, fill, desperta't. Desperta't, que un nou dia ens ha visitat. A veure, fillet, obri la boca, que la veja el pare.

El xiquet, mig adormit, obria obedient la boqueta i...

—Ai, senyor de tots els vampirs! Tampoc avui t'han eixit les dents. Però fill meu, açò no pot ser —exclamava el pare.

I, molt indignat, tornava al seu dormitori renegant i maleint per la tardança desvergonyida de les dents i els ullals del vampiret.

Una vesprada d'hivern, quan els dos esposos tricotaven unes enormes bufandes per a protegir-se del fred...

—Benvolguda Dentolina, açò se'n passa de la ratlla. No puc suportar que el nostre estimat fill continue tan desdentat com el dia que va vindre al món. No deu ser una maledicció d'algun humà?

—No digues ximpleries i tranquil·litza't. Estic convençuda que esta nit la gran lluna, tota llum i bellesa, ens reserva una sorpresa, ja veuràs.

—Sorpresa? Tots els mesos dius el mateix i mai no passa res.

—Però, estimat, has de ser més optimista. Tinc el pressentiment que demà tot serà diferent.

—I això per què? —va preguntar el marit.

—Està claríssim! No recordes que esta nit és el natalici del nostre

fillet? Quins records tan bonics... Segur, seguríssim que avui la lluna li regalarà unes dents súper súper, que seran l'enveja de tot el veïnat.

—No sé, no sé... —va contestar Queixalgros.

La nit va arribar després d'una llarga vesprada i Dentolina estava més emocionada que mai. Quan la família va acabar de sopar, els va proposar obrir el finestral i romandre els tres amb les boques obertes durant un parell d'hores per a complaure la lluna redona, brillant i esplèndida.

—Dues hores? —va cridar escandalitzat Queixalgros—. Tu estàs com una cabra! És que no te'n recordes que estem en el mes de gener?

—I què? —va contestar l'esposa, indignada—. No comprens que este

sacrifici familiar li agradarà a la lluna?

—Mira, Dentolina, jo no sé si li agradarà o no, però del que sí que estic segur és que tots tres agafarem una faringitis de cavall.

—Faringitis, faringitis... I quina importància té un mal de gola si, a canvi, la lluna li regala al nostre fill el que li falta? —va comentar ella, un poc airada.

I, en un obrir i tancar d'ulls, començà una batalla verbal entre la parella... que si jo no hi estic d'acord... que si sí... que no és una bona idea... que sí que ho és... Sort que després del temporal arriba la calma i a la fi van arribar a un acord: obririen el finestral i hi romandrien amb la boca oberta, però només durant mitja hora.

I així es va fer. El vampiret va haver de suportar el fred de la nit durant trenta interminables minuts en lloc dels cinc que manava la tradició.

En acabar el temps acordat, van tancar el finestral. Superdentolí tremolava com les fulles d'un arbre en un dia de vent i els seus pares van haver de preparar-li un got de llet calenta amb mel perquè entrara en calor.